

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 477/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom obchodnej spoločnosti S., a. s., B., a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. odmieta z dôvodu nedostatku právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2011 doručená sťažnosť I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom obchodnej spoločnosti S., a. s., B. (ďalej len „obchodná spoločnosť“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Na sklonku existencie bývalého režimu vtedajší regionálni pohlavári mi ako už v tomto čase nežiadúcej osobnosti dali v mojom príbýtku na B. najsamprv vypojiť telefón, potom zrušiť telefónnu linku a nakoniec na moju škodu aj úplne zlikvidovať celé telefónne vedenie - ako prípojku k hlavnému vedeniu, ktorú som si dal postaviť na svoj vlastný náklad! A tomu, bohužiaľ, ani nový režim nedokázal v konečnej fáze zabrániť a v mnohých konaniach - súdnych i správnych odčiniť na mne spáchanú krivdu i škodu !!“

V súvislosti s citovanou skutočnosťou sťažovateľ poukazuje na súdne konanie Mestského súdu v Bratislave vedené pod sp. zn. 5 C/17/92 a na jeho rozsudok, v ktorom *„tento súd spolu so súdom najvyšším síce moju ... celkom dôvodnú žalobu zamietli ale v odôvodnení svojich rozsudkov ma ubezpečovali, že k náprave má dôjsť vydaním len zákonného a bezvadného rozhodnutia v správnom konaní, a to býv. S., š. p. B., k čomu ale nikdy nedošlo, na čo dlhé a márne roky čakám, napriek tomu, že rozhodnutie tohto správneho orgánu pod č. 1502/91-TPO z 8. V. 91 bolo v mimoodvolacom konaní býv. jeho nadriadeným federálnym orgánom /FMS/ - jeho rozhodnutím pod čís.: 6933/91, zo dňa 1. VII. 1991 zrušené!*

Napriek tomu, že mne ako obyčajnému človeku neprislúcha nielen zo zákona, ale ani zo žiadneho iného titulu akákoľvek povinnosť sústavne nabádať naše štátne orgány k ich činnosti a k tomu, že čo kedy majú robiť, nedalo mi to pokoj a s touto vecou som sa v poslednom čase obrátil aj na MD PaT SR, ktoré mi svojím listom sp. zn. 5315/2010-SPT/z.4504, zo dňa 2. 2. 10 oznámilo, že ono v danej veci nie je právnym nástupcom po býv. S., ale že ním je v súčasnosti S. a. s., a preto na základe toho usudzujem, že práve tento právny subjekt bol a je povinný to správne, zákonné a bezvadné rozhodnutie v tejto mojej záležitosti vydať, a to ex offi bez toho, aby ja som ho na to mal vyzývať! Preto je táto sťažnosť!“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... základné a ľudské práva I. K. podľa ods. 2/, čl. 48 Ústavy SR v spojení s jej čl. 46 a právami Dohovoru podľa ods. 1/ jeho čl. 6 postupom kompetentného subjektu S. a. s. B. v konaní o veci sťažovateľa nevydaním rozhodnutia v správnom konaní o zrušení a likvidácii jeho tf účastníckej stanice v B. v zmysle právoplatného súdneho rozhodnutia MsS v Bratislave pod č. k. 5C 17/92, porušené boli a sú.

... Priznáva I. K. spravodlivé finančné zadostučinenie za porušovanie jeho základných a ľudských práv vo výške 5 tis. EUR /slovom päťtisíceur/, ktoré je mu povinný S. a. s. B. zaplatiť do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.

... Ukladá S. a. s. B., aby vo veci neodkladne konal a meritórne rozhodol a uhradil aj vzniklé trovy tohto súdneho konania, a to do 15-tich dní od právoplatnosti tohto ústavného nálezu.“

Sťažovateľ návrh na priznanie spravodlivého finančného zadostučinenia odôvodnil ako „náhradu nemajetkovej ujmy za trpenie dlhodobého stavu právnej neistoty vo veci, ktorá mala byť už dávno za nami, ale pre absolútnu nečinnosť zodpovedného subjektu tak tomu nie je, čím sa moje traumatizovanie aj v tejto mojej vôbec nezanedbateľnej veci iba predlžuje, lebo ten, kto preberá po niekom záväzky a iné právne povinnosti sa v demokratickom a právnom štáte takto nečinne k právam občana správať nemá!“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež žiadal, aby mu ústavný súd ustanovil zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom obchodnej spoločnosti, ktorá podľa sťažovateľa nerozhodla vo veci zrušenia jeho telefónnej účastníckej stanice.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Podstatou sťažovateľovej sťažnosti je tvrdenie, že obchodná spoločnosť porušila označené základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že nerozhodla vo veci zrušenia jeho telefónnej účastníckej stanice, pričom podľa sťažovateľa tak mala urobiť z úradnej povinnosti (ex offio). Z toho dôvodu sťažovateľ v sťažnosti aj výslovne uvádza, že vedome nevyužil žiadne právne prostriedky voči obchodnej spoločnosti týkajúce sa zrušenia jeho telefónnej účastníckej stanice.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv obchodnou spoločnosťou. Ústavný súd už vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že domáhať sa ochrany svojich práv podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môžu fyzické osoby a právnické osoby v prípadoch, ak k namietanému porušeniu ich práv malo dôjsť postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci. Subjekty

súkromného práva, v danom prípade obchodná spoločnosť, nepatria do sústavy orgánov verejnej moci. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemá právomoc v danom prípade poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho práv, ktorej sa domáha na ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v súlade so svojou doterajšou judikatúrou odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. návrh na ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov).

Toto rozhodnutie nebráni tomu, aby sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv v občianskoprávnom konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2011